

Sygn. akt I CSK 507/08

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku S. G.

przy uczestnictwie R. S.

o rozgraniczenie nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2009 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania od postanowienia

Sądu Okręgowego w R.

z dnia 27 czerwca 2008 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 27 czerwca 2008 r. uczestnik postępowania R. S. zarzucił naruszenie art. 24 i art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo Geodezyjne i Kartograficzne (Dz. U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027 ze zm.) przez przyjęcie za podstawę orzeczenia o rozgraniczeniu przedmiotowych nieruchomości opinii biegłego sądowego, mimo że nie zawierała ona istotnego dla sprawy i zmiany przebiegu dotychczasowych granic spornych działek nr 2409 i 2410 – operatu geodezyjnego (ewidencyjnego), który powinien zawierać m. in.: kontrolne obliczenie powierzchni działek, obliczenie danych naniesienia punktów granicznych na gruncie, wykaz współrzędnych punktów granicznych na gruncie i obliczenie, wykaz współrzędnych i opisy topograficzne punktów osnowy; zupełnie pomijała przebieg granicy na mapie ewidencyjnej i zasadniczej w skali 1:2000, przebiegającej w linii prostej po płocie na trwałej podmurówce, który rozgraniczał sporne działki od ponad 46 lat (geodeta ani wizja lokalna nie ujawniły zakrytej ziemi podmurówki); bezpodstawnie wyznaczono punkty: 2827-2828-2829-2830-2831, bowiem nie mają one żadnego uzasadnienia, poza twierdzeniem biegłego, że punkty te wyznacza ślad ogrodzenia i narożnik budynku (dotychczasowa granica przebiegała po linii prostej wzdłuż płotu i oddalona była od domu R. S. o ok. 90 cm a biegły w opinii proponuje stabilizację granic po wydaniu orzeczenia); nie było żadnych przeszkód prawnych, gruntowych i geodezyjnych, aby granica pomiędzy spornymi działkami przebiegała w linii prostej od zastabilizowanych geodezyjnych punktów 2826-2832, naruszenie przepisu art. 172 § 1 i 2 k.c. przez przyjęcie, że strony zasiedziały przygraniczne pasy gruntu według punktów wskazanych przez biegłego geodetę: 2826-2832, bez podania ich powierzchni i ustalenia faktycznego stanu na gruncie tj. ponad 45 letniego ogrodzenia (rozbitego w 2006 r. przez stronę wnioskującą) oraz pozbawienie uczestnika możliwości obrony swoich racji poprzez odrzucenie wniosku o informację ze Starostwa Powiatowego w R. o nieprawidłowym sporządzeniu mapy ewidencyjnej i zasadniczej w zakresie spornych nieruchomości stron.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik postępowania podniósł, że opinia biegłego sądowego sporządzona bez operatu geodezyjnego i niezgodna ze stanem faktycznym na gruncie, nie może stanowić głównej i wyłącznej podstawy wyrokowania Sądu pierwszej i drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy istotne (konstrukcyjne) skargi (art. 398⁴ § 1 k.p.c.) oraz cechy skargi jako pisma procesowego (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Wymagania skargi kasacyjnej, o których mowa w art. 398⁴ § 1 k.p.c., nie mogą być uzupełnione, a skarga kasacyjna niespełniająca któregokolwiek z tych warunków podlega odrzuceniu *a limine*, bez wzywania do uzupełnienia braków.

W okolicznościach sprawy skarga kasacyjna podlega odrzuceniu z następujących przyczyn:

Skarga nie zawiera przytoczenia podstaw kasacyjnych, a w odniesieniu do zarzutu trzeciego nie wskazuje przepisu prawa, który został naruszony. Brak dokładnego określenia podstawy kasacyjnej oraz szczegółowego przytoczenia w uzasadnieniu, jakie przepisy zostały naruszone, stanowi wadę, która uniemożliwia traktowanie pisma jako skargi kasacyjnej i wyklucza jej uzupełnienie, czyniąc taką skargę niedopuszczalną (por. wyrok SN z 6 grudnia 1996 r., II UKN 25/96, OSNAPIUS 1997, nr 14, poz. 255).

Przede wszystkim jednak należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów, a każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny, a jeżeli skarga oparta była tylko na takich zarzutach, podlegała odrzuceniu (por. m.in. wyrok SN z 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975).

Przedstawione w badanej skardze kasacyjnej zarzuty stanowią w istocie polemikę z opinią biegłego sądowego, nie są zarzutami co do prawa, a dotyczą w rzeczywistości ustalenia faktów i oceny dowodów.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

md